

STATUTÁRNÍ MĚSTO LIBEREC

2. zasedání zastupitelstva města dne: 25. 2. 2010

Bod pořadu jednání:

Věc: Převod nemovitosti - legalizace stavu

Zpracoval: Odbor majetku města

odbor, oddělení: Oddělení majetkových vypořádání, Oddělení privatizačních projektů

telefon: 48 524 3301

Schválil: vedoucí oddělení

vedoucí odboru Ing. Josef Mazáč

Projednáno: RM 16.2.2010

Poznámka:

Předkládá: Ing. Jiří Kittner, v. r.
primátor města

Návrh usnesení

Zastupitelstvo města po projednání

s c h v a l u j e

převod pozemku p.č. 985/10, k.ú. Krásná Studánka do vlastnictví České republiky.

Důvodová zpráva

Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.1.2002 bylo zamítnuto dovolání ve věci vyklizení pozemku p.č. 985/10, k.ú. Krásná Studánka a jeho předání statutárnímu městu Liberec. Rozsudek NS ČR, včetně zdůvodnění právního odboru, je přiložen.

Rada města dne 16.2.2010 souhlasí s převodem pozemku p.č. 985/10, k.ú. Krásná Studánka do vlastnictví České Republiky.

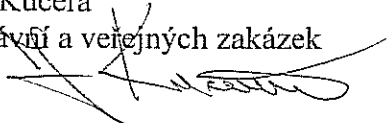
Z odboru:	PR PR Mgr. Kučera Jiří	<u>INTERNÍ SDĚLENÍ</u>	Pro: OM Ing. Mazač Josef

Datum: 22.1.2010

Věc: Rozsudek ve věci Statutární město Liberec x manž. Pavlíkovi – o vyklizení nemovitosti p.p.č. 985/10 v k.ú. krásná Studánka, obec Liberec

Nejvyšší soud ČR, který rozhodoval o dovolání žalobce, tj. SML, proti rozsudku KS Ústí nad Labem – pobočka Liberec čj. 35 Co 51/2001-41, dovolání ve věci zamítl z níže uvedených důvodů. Na str. 4 uvedeného rozsudku je uvedeno, že soud došel k závěru, že nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek přechodu majetku státu do majetku obcí podle § 1 zák. č. 172 /1991 Sb., a mimo jiné uvádí důvody, které ho k tomu vedly (stejně právní posouzení jako KS). Ze závěrů soudu vyplývá, že žalobce není k podání žaloby aktivně legitimován, neboť z dokazování vyplývá, že **sporný pozemek není majetkem obce, ale státu**. Z tohoto důvodu a je třeba jej do vlastnictví státu převést neboť na LV je SML v současné době (8 let po rozhodnutí NS!) stále zapsáno jako vlastník. Pozn. Jelikož se ve věci jednalo o žalobu na vyklizení a nikoli o určení vlastnictví (tato otázka nebyla soudy řešena ani v rámci tzv. předběžné otázky), není vlastník pravomocně určen a tento fakticky závadný stav je potřeba odstranit způsobem výše uvedeným.

Mgr. Jiří Kučera
Odbor právní a veřejných zakázek

V Liberci 22.1.2010

Přílohy:

Rozsudek OS Liberec 22 C 720/99-20

Rozsudek KS Liberec 35 Co 51/2001-41

Rozsudek NS ČR Cdo 2112/2001-67

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

STATUTÁRNÍ MĚSTO LIBEREC Právní odbor	Č. spisov.
20-01-2002	Spisov.
FRP/14/02	Úst. znak

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Rakovského a soudců JUDr. Oldřicha Jehličky, CSc. a JUDr. Milana Pokorného, CSc., v právní věci žalobce **Městu Liberec**, se sídlem v Liberci, nám. Dr. E. Beneše 1, zastoupeného JUDr. Evou Karhanovou Horynovou, advokátkou se sídlem tamtéž, proti žalovaným **1) Janě Pavlíkové**, [REDACTED] a **2) Josefu Pavlíkovi**, bytem tamtéž, zastoupených Mgr. Ivou Marečkovou, advokátkou se sídlem v Benátkách nad Jizerou, Podolecká 214, o vyklizení nemovitosti, vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 22 C 720/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2001, č.j. 35 Co 51/2001- 41, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit prvé žalované na nákladech dovolacího řízení částku 1075,- Kč na účet Mgr. Ivy Marečkové, advokátky se sídlem v Benátkách nad Jizerou, Podolecká 214, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 18. 10. 1999 domáhal se žalobce vydání rozsudku, jímž měla být žalovaným uložena povinnost vyklidit nemovitost blíže popsanou v petitu žaloby a vyklizenou žalobci předat, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku. Tvrdil, že na základě zákona č. 172/1991 Sb. se stal výlučným vlastníkem předmětné nemovitosti. Žalovaní ji užívají bez právního důvodu, čímž zasahují do vlastnického práva žalobce. Přesto, že byli vyzváni, odmítají předmětnou nemovitost vyklidit a předat žalobci.

Okresní soud v Liberci jako soud prvního stupně uložil rozsudkem ze dne 6. 9. 2000, č.j. 22 C 720/99-20, prvnímu a druhému žalovanému povinnost nemovitost - pozemek označený jako pp. č. 985/10 v k. ú. Krásná Studánka v obci Liberec, zapsaný na LV č. 1, u Katastrálního úřadu v Liberci, vyklidit a vyklizený předat žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku.. Vyšel přitom ze zjištění z výpisu z LV č. 1, podle něhož pozemková parcela č. 985/10 přešla do vlastnictví žalobce z vlastnictví České republiky podle § 1 zákona č. 172/1991 Sb. a na návrh žalobce na zápis do evidence nemovitostí ze dne 2. 1. 1992 zde byla také zapsána. Pozemek byl tedy do konce roku 1991 socialistickým vlastnictvím. Žalovaní se dozvěděli, že předmětný pozemek předchozím držitelům nepatřil až v souvislosti s projednáváním dědictví po otci prvé žalované. Ten i dědeček prvé žalované však museli vědět, že předmětný pozemek užívají neoprávněně, neboť jim na základě přidělové listiny nebyl přidělen. Podle soudu prvního stupně žalovaní ani jejich právní předchůdci z důvodu zákonné úpravy nemohli sporné pozemky vydržet. Dospěl k závěru, že předmětný pozemek byl v socialistickém vlastnictví a z majetku České republiky přešel do vlastnictví žalobce na základě zákona č. 172/1991 Sb. Ke splnění podmínek vydržení pozemku podle zákona ustanovení § 134 odst. 1 o.z., ve znění po přijetí zákona č. 509/1991 Sb by došlo tehdy, pokud by jej měl nepřetržitě v držbě oprávněný držitel po dobu 10 let, což by nastalo v roce 2001.

K odvolání žalovaných Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozsudkem ze dne 25. 4. 2001, č.j. 35 Co 51/2001- 41 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl.

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně, která doplnil provedením dalších listinných důkazů, a to hospodářské smlouvy o převodu správy národního majetku ze dne 4. 4. 1979, rozhodnutím o přidělu ze dne 23. 6. 1950 KNV v Liberci, geometrického plánu ze dne 6. 10. 1970 a srovnávacím sestavením parcel ze dne 29. 11. 2000. Vzal za prokázané, že na základě hospodářské smlouvy o převodu správy národního majetku ze dne 4. 4. 1979 bylo právo hospodaření k předmětnému pozemku převedeno Státním statkem Liberec Místnímu národnímu výboru Krásná Studánka. Nedovodil však z výše uvedené smlouvy splnění další podmínky přechodu, spočívající v tom, že obec s věcí ke dni 24. 5. 1991 též hospodařila. Dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí aktivní legitimace, nemohlo proto na něj účinností zákona č. 172/1991 Sb. přejít vlastnické právo státu. Odvolací soud uzavřel, že nejsou splněny podmínky pro přechod předmětného pozemku do vlastnictví obce ve smyslu zákona č. 172/1991 Sb. Ohledně otázky vydržení se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně. Subjektivní přesvědčení držitele užívajícího pozemek v dobré víře musí být doloženo objektivní skutečností, ze kterých může být důvodnost nároku dovozena, tj. právním titulem.

Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozoval z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Tvrdil existenci dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Namítal, že odvolací soud vycházel z hospodářské smlouvy 9 - Jk/79 a jestliže u sporného pozemku nebyl označen uživatel, tak žalovaní zde nehospodařili a daný pozemek byl ve vlastnictví státu a užívání dovolatele. Rovněž poukazoval na skutečnost, že je zapsán u Katastrálního úřadu v Liberci na listu vlastnictví č. 1 pro k.ú. Krásná Studánka a obec Liberec jako vlastník předmětného pozemku. Podle dovolatele

odvolací soud si nesjednal dostatečná zjištění pro závěr, zda s daným pozemkem skutečně město hospodařilo. Konečně namítal, že soudy obou stupňů se nezabývaly otázkou vlastnictví předmětného pozemku. Navrhl zrušení rozsudku odvolacího soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Prvá žalovaná navrhla zamítnutí dovolání.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací při posuzování tohoto dovolání vycházel z ustanovení části dvanácté, hlavy I, bodu 17 zákona č. 30/2000 Sb., podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu, vydaným přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona nebo vydaným po řízení provedeném podle dosavadních předpisů, se projednají a rozhodne se o nich podle dosavadních předpisů. Proto v tomto rozsudku jsou uváděna ustanovení občanského soudního řádu ve znění před novelou provedenou zákonem č. 30/2000 Sb. (dále jen "o.s.ř."). Zjistil dále, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastníkem řízení řádně zastoupeným advokátem (§ 240 odst. 1 o.s.ř., § 241 odst. 1 o.s.ř.).

Přípustnost dovolání v této věci vyplývá z ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Přezkoumal proto dovoláním napadený rozsudek odvolacího soudu v rozsahu vyplývajícím z podaného dovolání ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1, odst. 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Dovolací důvod nesprávného právní posouzení věci ve smyslu § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., jak byl dovolatelem v této věci uplatněn, může spočívat buď v tom, že soud posoudí projednávanou věc podle nesprávného právního předpisu nebo si použitý právní předpis nesprávně vyloží (viz k tomu z rozhodnutí uveřejněného pod č. 3/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, text na str. 13/45/). O takový případ v souzené věci nejde.

S přihlédnutím k uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. a jeho obsahové konkretizaci půjde v dovolacím řízení především o posouzení, zda z provedených důkazů lze dovodit závěr, že žalobce ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. vykonával právo hospodaření s předmětným majetkem.

Zásadní námitka dovolatele proti právnímu posouzení věci spočívá v tom, že odvolací soud nesprávně vyložil podmínku „ hospodaření “ s věcmi, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly po uvedeném dni na obce podle § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. Svůj názor opřel o skutečnost, že předmětný pozemek byl označen na příslušném listě vlastnictví u Katastrálního úřadu v Liberci a nebylo prokázáno, že by k němu měl jakékoliv právo někdo jiný.

Pokud jde o právo hospodaření, je jeho základní úprava obsažena v části druhé, hlavě čtvrté hospodářského zákoníku. Toto právo příslušelo státním organizacím k jednotlivým věcem, pohledávkám a jiným majetkovým právům státu a zásadně je vykonávala vždy ta organizace, která byla pověřena úkoly, k jejichž realizaci daný

majetek sloužil. Právo hospodaření zahrnovalo právo a povinnost užívat majetek k plnění úkolů organizace a nakládat s ním v souladu s těmito úkoly, včetně povinnosti postarat se o to, aby neupotřebitelný majetek byl využit jinde. Organizace byla povinna vést majetek v evidenci, udržovat jej v řádném stavu a provádět všechna opatření potřebná k jeho ochraně (§ 66 hosp. zák.). Tyto povinnosti a práva vázala nepochybně též národní výbory, které jako rozpočtové organizace patřily rovněž ke státním organizacím. Pokud jde o hospodaření s majetkem státu, byly povinnosti a práva národních výborů upraveny ještě v zákoně č. 69/1967 Sb., o národních výborech, podle něhož národní výbor a organizace založené, řízené nebo spravované národním výborem, hospodaří s majetkem v celospolečenském vlastnictví, který slouží k plnění jejich úkolů, nebo s majetkem, k němuž mají právo hospodaření.

Pojem "hospodaření" jako takový je potom obsažen ve vyhlášce č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, a sice v její druhé části, která upravuje právo hospodaření. V § 6 citované vyhlášky jsou upraveny základní povinnosti organizací při hospodaření s národním majetkem. Tyto povinnosti zahrnují mimo jiné povinnost národní majetek zjistit, sepsat, ocenit a vést v předepsané evidenci podle zvláštních předpisů (zvláštními předpisy jsou zde především předpisy účetní), pečovat o údržbu národního majetku a provádět jeho opravy, pečovat o využívání národního majetku k plnění úkolů organizace a nakládat s ním v souladu s těmito úkoly a národní majetek chránit.

Vycházejí z uvedených ustanovení, je nutno vyložit právní úpravu obsaženou v § 1 zákona č. 172/1991 Sb. tak, že pro nabytí vlastnictví obce podle prvního odstavce je nutno, aby příslušné věci byly ke dni účinnosti zákona č. 172/1991 Sb. ve vlastnictví České republiky a aby k nim měl k datu 23. 11. 1990 právo hospodaření příslušný národní výbor. Poslední požadavek, aby obce s věcmi uvedenými v § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb. hospodařily ke dni účinnosti tohoto zákona, je potom nutno chápat tak, že obec realizuje práva a povinnosti, které na ni přešly z národního výboru, a nakládá tedy s věcmi, k nimž dříve náleželo právo hospodaření národnímu výboru, způsobem naplňujícím toto právo hospodaření. Nejedná se tedy jen o hospodaření ve smyslu užívání věci, tj. např. výkon zemědělské činnosti, ale též v ostatním právním smyslu zahrnujícím držbu věci a nakládání s věcí v souladu s právními předpisy upravujícími právo hospodaření, např. pronájem této věci. Podle druhého odstavce výše uvedeného ustanovení dnem účinnosti zmíněného zákona do vlastnictví obcí přešly dále věci z vlastnictví České republiky, s nimiž začaly obce, resp. městské části hospodařit po 23. listopadu 1990 způsobem obdobným právu hospodaření, jestliže takto s nimi hospodařily ke dni uvedeného zákona.

Pojem "právo hospodaření" je pojem, který byl v tehdy platném hospodářském zákoníku (část druhá, hlava čtvrtá) a ve vyhlášce č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, použit v obdobném významu, jako původní pojem "správa". K tomu, aby pojem "hospodaření, jak je předpokládán ustanovením § 1 zákona č. 172/1991 Sb., byl naplněn, nutno splnit jednak předpoklad spočívající v tom, aby příslušná organizace pro to měla příslušný titul. a ovšemže i předpoklad, aby s takovým majetkem fakticky hospodařila, resp. užívala jej,

Na základě výše uvedeného dospěl dovolací soud k závěru, že v posuzované věci nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek přechodu majetku státu do majetku obcí

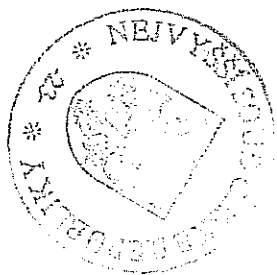
podle § 1 zákona č. 172/1991 Sb. Žalobce práva a povinnosti tvořící obsah práva hospodaření nevykonával a v tomto smyslu ani se sporným pozemkem nehospodařil. Výsledky dokazování před soudy obou stupňů nenaplnění tohoto předpokladu dostatečně odůvodňovaly, o čemž mimo jiné svědčí nepřímo i okolnost, že žalobci zřejmě nebylo až do úmrtí otce první žalované vůbec nevěděl, zda a kdo uvedený pozemek vůči užívá. Nenaplnil proto podmínku uvedenou v § 1 odst. 1 zákona č. 172/1991 Sb., aby s předmětnou věcí ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařil. Dovolací soud proto konstatoval, že odvolací soud tuto otázku posoudil správně.

Spočívá-li potvrzující rozsudek odvolacího soudu na závěru o neodůvodněnosti žaloby z více důvodů, postačuje z hlediska dovolacího přezkumu, pokud je v dovolacím řízení zjištěno, že rozsudek odvolacího soudu je správný alespoň z hlediska. Z toho důvodu nepřezkoumával dovolací soud správnost dalších závěrů odvolacího soudu nesoucích se k problematice v řízení uplatněné námitky vydržení sporného pozemku. Posouzení této otázky nemůže nic změnit na správnosti závěrů odvolacího soudu o nedostatku věcné aktivní legitimace žalobce v této věci, jak bylo shora uvedeno.

V mezích dovolacího přezkumu je proto rozhodnutí odvolacího soudu správné. Dovolací soud proto podle § 243b odst. 1 o.s.ř. dovolání prvního žalovaného zamítl.

O nákladech dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 4 o.s.ř. za použití § 224 odst. 1 o.s.ř., § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 150 o.s.ř. Žalobce nebyl v dovolacím řízení úspěšný, je proto povinen uhradit první žalované náklady řízení spočívající v odměně za sepis vyjádření k dovolání za 1 úkon částku 1000,- Kč a režijní paušál 75,- Kč (§ 6, odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. k), § 12 odst. 4, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), celkem tedy částku 1. 075,- Kč.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek podle občanského soudního řádu.

V Brně dne 20. prosince 2001

JUDr. Josef R a k o v s k ý , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Marcela Jelínková

